

24 IV 94 год
софрин

Мила Виолета

Писмото ти ме много
зарадва, Манарь да протетохъ Ктхой
чжасни Ктца. Кне се колво през
врем на нападенето се утешавахме
за тебъ, те си замискала, а
то ти си била при най
голтмидтъ азъ. Но наши вецно
е минало, остава само бредо въ
стомена ни. Въ 9 ч. вечерята ходихме
у роднинитъ ти за да те изужимъ
но Ктхой не намтрихме, на ментъ
ми беше студено и азъ се
върнахъ, а колво е обжалалъ
влана, но не е можало да те
намтри. Много се ядосвахме,
много бихъ се раувала ако
ми пишешъ по-често, но менъ

